מען זעט אין די תורה א וואונדערליכע זאך.

וען כלל ישראל האט געזאגט אז זיי ווילן אנעמען די תורה פונעם אייבערשטן, זיי האבן געשריגן 'כל אשר דיבר ה' נעשה', גלייך האט זיי די אייבערשטער געגעבן א מצוה פון 'והגבלת את העם', א שטרענגע מצוה אז זיי מען נישט ארויפגיין אויפן בארג! און די תורה איז מאריך איבער דעם און וואלט אן גאר שטארק די אידן דערוועגן.

און די זעלבע גלייך פאר קבלת התורה זאגט די אייבערשטער נאכאמאל פאר משה 'רד העד בעם פן יהרסו לעלות אל ה' לראות', און ס'שטייט אויף דעם נאך עטליכע פסוקים, די תורה איז מאריך אויף דעם מער ווי סיי וועלכע ענין פאר קבלת התורה.

און ס'לכאורה א שטיקל פלא, פארוואס דוקא פאר מתן תורה האט די אייבערשטער געמאכט אזא מצוה און אזוי מזהיר געווען אויף דער ענין, ס'קוקט אויס ווי דאס איז א שטיקל הכנה צו קבלת התורה וואס יעדער דארף האבן.

נאר מען קען טאקע פשוט פארשטיין אז דא ליגט א מורא'דיגע יסוד אין די קיום התורה.

"גם בענין ההתקרבות להשי"ת יש יצר הרע גדול, שלפעמים ריבוי ההתלהבות חוץ מהמדה הוא מהיצר הרע, כי יש יצר הרע גדול כשמתחיל להתקרב להשי"ת. ועל כן בשעת מתן תורה הזהיר השי"ת למשה 'רד העד בעם פן יהרדו אל ה' לראות', כי ישראל היו אז במעלה גדולה והוצרכו להזהירם מהיצה"ר שיש בהתקרבות להשי"ת" (ליקו"מ ע"ב).

ווי נאר א איד וויל אריינגיין אין עבודת ה', ער שרייט אויס 'כל אשר דיבר ה' נעשה', 'נעשה ונשמע', תיכף זאגט אים דער אייבערשטער אז אויב וויל ער טאקע זוכה זיין צו דעם דארף ער האבן צום ערשט הגבלה און צמצום.

דאס הייסט אז אוודאי זיין רצון דארף תיכף זיין צו די העכסטע, ער דארף מקבל זיין אויף זיך די גאנצע תורה מיט אלע מצוות פון די קלענסטע ביז די גרעסטע, אבער אין 'למעשה' דארף ער האבן א הגבלה און נישט כאפן אלעס אויף אמאל, ער דארף זיך מצמצם זיין אין זיין מקום און מצב און נישט הורס זיין לעלות אל ה', וואס דעמאלטס קען ער נאר אלעס פארלירן.

און דער נקודה איז א זאך וואס מען קען נישט מגדיר זיין, יעדער דארף אליינס וויסן זיין מצב.

אבער דאס קען יעדער יא פשוט ארויסנעמען צום ערשט, אז ער דארף מקבל זיין די תורה ברצון אפילו אויב ער וויסט אז ער האלט נישט ביים יעצט מקיים זיין למעשה די תורה בשלימות וויבאלד ער איז גאר ווייט דערפון, איז אבער די קיום מיט די קבלה נישט געבינדן אויפן מינוט.

צום ערשט וויס וואס די אייבערשטער וויל פון דיך, פארשטיי אז דאס איז די איינציגסטע אמת'ע גוטס אויף דער וועלט און נעם עס אן, און נאכדעם אויף למעשה הייב אן מיט וויפיל דו קענסט, יעדע מינוט לויט זיין מצב, נקודה השייכה ללבו בעת הזאת, אבער די קבלה און רצון איז ביזן סוף.

און טאקע אויף למעשה דארף מען זיך זייער פרייען מיט יעדע נקודה, טון וואס מען קען, יעדע ביסל איז זייער טייער, טון נאך און נאך, אבער וויסן וווי מען איז און נישט שפרינגען קיין מדריגות און כאפן אורות און השגות און עבודות מער וווי די מענטש קען און מער וווי ער האלט.

און דאס איז פונקט אזא נסיון וווי א עבירה, עס איז א געהעריגע יצר הרע כנ"ל ווייל די יצר הרע וועט ער זעט אז די מענטש גייט סייוועי אריינגיין אין עבודת ה', ער האט א התעוררות פון שבועות וכו', ער וויל יעצט זיך נעמען און ער גייט אים נישט קענען אפהאלטן דערפון,

דאן וועט ער אים ארויפווארפן ביזן הימל, אים גלייך מאכן אריינשפרינגען ביזן סוף, און דעמאלטס וועט זיין יעלו שמים ירדו תהומות... קודם וועט ער פליען ביזן הימל און נאכדעם וועט ער אראפ פאלן ביזן תהום... און וווי מען זעט במציאות.

און נאכמער, א מענטש דארף זיין גרייט אז ער וועט אראפ פאלן פון זיין עבודת ה' און ער וועט דארפן אנהייבן פון ניי נאכאמאל, און דאס איז א נסיון פארן מענטש פונעם אייבערשטן צו זען אז ער מיינט עס ערנסט.

און דאס איז אויך אזא בחינה פון א הגבלה, די מענטש מיינט אז ער איז קונה עבודת ה' מיט איין מאל, אבער די אמת איז אז ס'גייט נישט אזוי, יעדע מענטש דארף זיין גרייט אז יהיה מה שיהיה אפילו אויב איך וועל אראפ פאלן וועל איך ווייטער ווילן און זוכן דעם אייבערשטן און טון וואס איך קען און זיין בשמחה בה'.

און טאקע די תורה הק' דערציילט אז פאר מתן תורה איז געווען א מורא'דיגע ענן וערפל און פחדים'דיגע קול שופר וכו', דאס איז אויך געווען א הקדמה צו מתן תורה אז מען דארף זיין גרייט צו זיך אנהאלטן אינעם אייבערשטן און אין זיין תורה אפילו אין ענן וערפל און חושך.

(און דא אפאר לשונות פון ליקוטי הלכות (תרו"מ ג' )איבער דער נקודה:

ווייל א מענטש וויל טון אלעס, "מֵחָמַת שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל לְהִתְגַּבֵּר עַל גּוּפוֹ לַעֲשׂוֹת כָּל אֵלֶּה, מֵחָמַת זֶה אֵינוֹ עוֹשֶׂה כְּלָל אֶפְלוּ מַה שֶּׁיְכוֹל. וְיֵשׁ שֶׁנָּפְלוּ כָּל כָּךְ בְּדַעְתָּם עַד שֶׁאֵינָם יְכוֹלִים אֲפִלּוּ לִלְמֹד דַּף גְּמָרָא אוֹ פֶּרֶק מִשְׁנָיוֹת, מֵחָמַת שֶׁיּוֹדְעִים שֶׁצְּרִיכִים לַעֲשׂוֹת הַרְבֵּה מְאֹד וּמֵחָמַת זֶה אֵינָם עוֹשִׂים כְּלָל.

וְעַל זֶה כְּבָר הִזְהִיר אוֹתָנוּ מְאֹד שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשָּׁלוֹם, אַל תִּצְדַּק הַרְבֵּה וְאַל תִּרְשַׁע הַרְבֵּה. כִּי מֵחָמַת שֶׁרוֹצֶה לִהְיוֹת צַדִּיק הַרְבֵּה עַל-כֵּן הוּא רָשָׁע הַרְבֵּה חַס וְשָׁלוֹם, כִּי בֶּאֱמֶת בְּוַדַּאי הָיָה רָאוּי שֶׁיִּהְיֶה כָּךְ כְּמוֹ שֶׁבּוֹעֵר בְּלִבּוֹ וּלְקַדֵּשׁ עַצְמוֹ בְּכָל הַקְּדֻשׁוֹת וְלַהֲפֹךְ פָּנָיו מֵהָעוֹלָם הַזֶּה לְגַמְרֵי וְכוּ' וְכוּ' וְיוֹתֵר וְיוֹתֵר, אֲבָל אַף-עַל-פִּי-כֵן וְכִי מָאן דְּלָא יָכוֹל לְמֶעֱבָד כֻּלָּא מִצְוָה פַּלְגָּא מִצְוָה נָמֵי לָא לֶעֱבָד. וְכִי מִפְּנֵי שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל לְהַרְוִיחַ כָּל מַה שֶּׁיְכוֹלִין לְהַרְוִיחַ בְּזֶה הָעוֹלָם אִם כֵּן לֹא יַרְוִיחַ כְּלָל וְגַם יַפְסִיד חַס וְשָׁלוֹם מַה שֶּׁיַּפְסִיד רַחֲמָנָא לִצְלָן רַחֲמָנָא לִצְלָן,

כִּי בְּוַדַּאי כָּל מַה שֶּׁיַּעֲשֶׂה אֵיזֶה דָּבָר שֶׁבִּקְדֻשָּׁה בְּשִׁבְיל ה' יִתְבָּרַךְ אֶפְלוּ נְקֻדָּה קְטַנָּה בְּעָלְמָא בְּוַדַּאי לֹא יֹאבַד לָעֲתִיד שׁוּם דָּבָר אֶפְלוּ דִּבּוּר אֶחָד בְּתוֹרָה אוֹ תְּפִלָּה אוֹ פְּרוּטָה אַחַת לְצָדָקָה וְכַיּוֹצֵא בָּזֶה וְלֹא דַּי שֶׁזֶּה לֹא יֹאבַד בְּוַדַּאי בְּשׁוּם אׇפֶן אֶפְלוּ יִהְיֶה מִי שֶׁיִּהְיֶה אֶפְלוּ אִם חַס וְשָׁלוֹם עָבַר עַל כָּל הַתּוֹרָה כֻּלָּהּ כַּמָּה פְּעָמִים אַף-עַל-פִּי-כֵן אֵין הַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הוּא מְקַפֵּחַ שְׂכַר כָּל בְּרִיָּה. וְכָל מַה שֶּׁפָּעַל וְעָשָׂה בְּשִׁבְיל ה' יִתְבָּרַךְ דָּבָר גָּדוֹל וְדָבָר קָטָן לֹא יֹאבַד דָּבָר לָעֲתִיד!!

וְזֶה בְּחִינַת עוֹשֶׂה מַעֲשֶׂה זִמְרִי וּמְבַקֵּשׁ שָׂכָר כְּפִינְחָס, דְּהַיְנוּ שֶׁהוּא עוֹשֶׂה מַה שֶּׁעוֹשֶׂה וּכְשֶׁמַּזְכִּירִין אוֹתוֹ לָשׁוּב לַה' יִתְבָּרַךְ הוּא רוֹצֶה רַק שֶׁיִּהְיֶה נַעֲשֶׂה תֵּכֶף וּמִיָּד צַדִּיק גָּמוּר כְּפִינְחָס וְאִם לָאו אֵינוֹ רוֹצֶה כְּלָל.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִטְרַד יָרְבְעָם בֶּן נְבָט, כִּי ה' יִתְבָּרַךְ תְּפָסוֹ בְּבִגְדּוֹ וְאָמַר לוֹ חָזֹר בְּךָ וַאֲנִי וְאַתָּה וּבֶן יִשַׁי נְטַיֵּל בְּגַן עֵדֶן וְשָׁאַל, מִי בָּרָאשׁ? הֵשִׁיב ה' יִתְבָּרַךְ, בֶּן יִשַׁי בָּרָאשׁ! וּמַחֲמַת זֶה לֹא רָצָה לָשׁוּב, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זַ"ל. וְלִכְאוֹרָה הַדָּבָר תָּמוּהַּ, כִּי הֲלֹא יָרָבְעָם הָיָה חָכָם גָּדוֹל. וְאֵיךְ יַעֲלֶה עַל דַּעְתּוֹ לִשְׁאֹל אֶת ה' יִתְבָּרַךְ מִי בָּרָאשׁ, וְכִי יִהְיֶה חוֹטֵא נִשְׁכָּר הֲיַעֲלֶה עַל הַדַּעַת שֶׁאַחַר שֶׁהִרְשִׁיעַ כָּל כָּךְ יִהְיֶה גָּדוֹל יוֹתֵר מִדָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשָּׁלוֹם, שֶׁעָבַד אֶת ה' יִתְבָּרַךְ בִּיגִיעָה גְּדוֹלָה מְאֹד מְאֹד כָּל יָמָיו?!

אַךְ עַל-פִּי הַנַּ"ל מְבֹאָר הָעִנְיָן הֵיטֵב, כִּי תֵּכֶף כְּשֶׁהִזְכִּירוֹ ה' יִתְבָּרַךְ לָשׁוּב תֵּכֶף נִתְלַהֵב יָרָבְעָם מְאֹד מְאֹד לַה' יִתְבָּרַךְ בְּהִתְלַהֲבוּת גָּדוֹל וְעָצוּם מְאֹד עַד שֶׁלְּפִי עִצֹּם הַהִתְלַהֲבוּת אָז הָיָה יָכֹל לַעֲלוֹת לְמַדְרֵגָה עַד שֶׁיִּהְיֶה גָּדוֹל מְאֹד אֲפִלּוּ יוֹתֵר מִדָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשָּׁלוֹם וְהָיָה רוֹצֶה לָשׁוּב רַק בְּאֹפֶן שֶׁיַּבְטִיחוֹ ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁיִּזְכֶּה לִתְשׁוּבָה גְּדוֹלָה כָּל כָּךְ עַד שֶׁיַּעֲלֶה לְמַדְרֵגָה גְּבֹהָה יוֹתֵר מִדָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשָּׁלוֹם, נִמְצָא שֶׁלֹּא דִּבֶּר שְׁטוּת גָּמוּר כִּי לֹא עָלָה עַל דַּעְתּוֹ שֶׁיִּהְיֶה בְּחִנָּם גָּבֹהַּ מִדָּוִד רַק שֶׁשְּׁאֵלָתוֹ הָיָה שֶׁהָיָה רוֹצֶה לַעֲבֹד אֶת ה' יִתְבָּרַךְ כָּל כָּךְ עַד שֶׁיַּעֲלֶה בְּמַדְרֵגָה יוֹתֵר מִדָּוִד וְזֶהוּ בְּוַדַּאי אֶפְשָׁר וְאֶפְשָׁר, כִּי כָּל אָדָם אֶפְלּוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל יָכוֹל לַעֲלוֹת לְמַדְרֵגוֹת גְּבוֹהוֹת מְאֹד, כִּי בְּמָקוֹם שֶׁבַּעֲלֵי תְּשׁוּבָה עוֹמְדִין אֵין צַדִּיקִים גְּמוּרִים יְכוֹלִין לַעֲמֹד.

אֲבָל אַף-עַל-פִּי-כֵן הִסְכִּיל מְאֹד בְּמַה שֶׁתְּלָה תְּשׁוּבָתוֹ בָּזֶה דַּיְקָא, הַיְנוּ שֶׁהֵשִׁיב לַה' יִתְבָּרַךְ שֶׁאֵינוֹ רוֹצֶה לָשׁוּב כִּי אִם בָּזֶה הָאֹפֶן שֶׁיִּהְיֶה גָּדוֹל מִדָּוִד וְעַל-כֵּן הֵשִׁיב לוֹ ה' יִתְבָּרַךְ לְהֵפֶךְ שֶׁבֶּן יִשַׁי בָּרָאשׁ, כִּי הוּא מְחֻיָּב לִהְיוֹת מְרֻצֶּה לָשׁוּב אֲפִלּוּ אִם לֹא יִזְכֶּה רַק לְמַדְרֵגָה קְטַנָּה מְאֹד, כִּי עִקַּר הַתְּשׁוּבָה הוּא לֵב נִשְׁבָּר וּמֵאַחַר שֶׁאָדָם יוֹדֵעַ שֶׁפָּגַם כָּל כָּךְ הוּא מְחֻיָּב לִהְיוֹת מְרֻצֶּה שֶׁיַּעֲשֶׂה מַה שֶּׁיַּעֲשֶׂה בִּשְׁבִיל ה' יִתְבָּרַךְ וְאַף-עַל-פִּי-כֵן לֹא יִזְכֶּה כִּי אִם לְמַדְרֵגָה הַפְּחוּתָה מְאֹד וְאִם לֹא יִזְכֶּה עַל-יְדֵי כָּל עֲבוֹדָתוֹ כִּי אִם לְמַעַט עָנְשׁוֹ בַּגֵּיהִנֹּם קְצָת גַּם כֵּן כְּדַאי לְבַלּוֹת כָּל יָמָיו בַּעֲבוֹדַת ה' בִּשְׁבִיל זֶה לְבַד, כִּי צַעַר אֶחָד בַּגֵּיהִנֹּם רָגַע אַחַת עוֹלֶה יוֹתֵר מִכָּל הָעוֹלָם הַזֶּה כָּל יְמֵי חַיָּיו וְאִם יִהְיֶה מְרֻצֶּה לְכָךְ בְּוַדַּאי ה' יִתְבָּרַךְ יְרַחֵם עָלָיו כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא וְרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָתָן שֶׁל רְשָׁעִים וְהַבָּא לִטָּהֵר מְסַיְּעִין לוֹ, וּבְרִבּוֹת הַיָּמִים אִם יִהְיֶה חָזָק בְּדַעְתּוֹ לְבַל יַנִּיחַ אֶת מְקוֹמוֹ אֲפִלּוּ אִם יַעֲבֹר עָלָיו מָה, יוּכַל לִזְכּוֹת לַעֲלוֹת מַדְרֵגָא לְדַרְגָּא וְלִקְנוֹת חַיֵּי עוֹלָם וְיִזְכֶּה לְמַה שֶׁיִּזְכֶּה, אַשְׁרֵי לוֹ. נִמְצָא שֶׁמַּה שֶּׁהָאָדָם בּוֹעֵר לַה' יִתְבָּרַךְ חוּץ מֵהַמִּדָּה מֻחֶמֶת זֶה נִכְשָׁל לְגַמְרֵי חַס וְשָׁלוֹם. וְזֶה בְּחִינַת גַּסּוּת וְרוּם לֵבָב, כִּי מֻחֶמֶת הַגַּאוּת שֶׁבְּלִבּוֹ אֵינוֹ רוֹצֶה לַעֲבֹד אֶת ה' יִתְבָּרַךְ כִּי אִם כְּשֶׁיִּזְכֶּה לַעֲבֹד אֶת ה' יִתְבָּרַךְ בַּעֲבוֹדָה גְּבֹהָה מְאֹד וְכוּ' כַּנַּ"ל, כִּי בֶּאֱמֶת אַף-עַל-פִּי שֶׁבְּוַדַּאי רָאוּי לְהָאָדָם לַעֲבֹד אֶת ה' יִתְבָּרַךְ בְּכָל מִינֵי עֲבוֹדוֹת וּלְסַלֵּק עַצְמוֹ מֵהָעוֹלָם הַזֶּה לְגַמְרֵי, כִּי לְכָךְ נוֹצַר אַף-עַל-פִּי-כֵן יָקָר בְּעֵינֵי ה' יִתְבָּרַךְ כָּל תְּנוּעָה וּתְנוּעָה שֶׁעוֹשִׂין בִּשְׁבִילוֹ יִתְבָּרַךְ, עַל-כֵּן כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּכֹחֲךָ עֲשֵׂה וְאִם אֵין אַתָּה זוֹכֶה לְהִתְגַּבֵּר לַעֲשׂוֹת כָּרָאוּי לְךָ עַל כָּל פָּנִים עֲשֵׂה מַה שֶּׁתּוּכַל הֵן מְעַט הֵן הַרְבֵּה וְעַל כָּל פָּנִים לֹא תְּאַבֵּד עוֹלְמְךָ לְגַמְרֵי חַס וְשָׁלוֹם:)